Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 004 van 15 september 2026
in de zaak RvV X II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat M. HZAINE**
Rijksweg 229 bus 2
3630 MAASMECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 22 november 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 12 november 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 31 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 januari 2025 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker werd op 15 januari 2025 uitgenodigd om zich opnieuw aan te bieden op 4 maart 2025 om 11.00 uur bij Pachecolaan 44 (cube) – 1000 Brussel. Verzoeker kwam evenwel op 4 maart 2025 niet opdagen.

Op 11 april 2025 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 12 november 2025 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Bij arrest met nummer 339 810 van 20 januari 2026 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen deze beslissing verworpen.

Op 12 november 2025 wordt aan verzoeker een inreisverbod voor drie jaar opgelegd (bijlage 13sexies). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 12 november 2025 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"*(…)*
Betrokkene kon nog niet gehoord worden door de politie van Brussel Hoofdstad Elsene. Indien uit een verder verhoor van betrokkene nieuwe elementen naar voor komen, kan desgevallend een nieuwe beslissing worden genomen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:
Naam : O. (…)
voornaam : S. (…)
geboortedatum : (…).1985
geboorteplaats : S. (…)
nationaliteit : Noord-Macedonië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 12.11.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11.04.2025. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Brussel Hoofdstad Elsene op 11.11.2025 werd lastens betrokkene een proces verbaal opgemaakt wegens verkrachting, diefstal met geweld.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Uit het dossier blijkt niet dat betrokkene een gezinsleven of minderjarige kinderen in België zou hebben, noch medische problemen. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.
(…)"

Op 3 december 2025 is verzoeker zonder verzet vertrokken naar Skopje (Noord-Macedonië).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 74/11, § 1 en § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"*Aan verzoeker werd op 12.11.2025 een inreisverbod (bijlage 13sexies) betekend. De bestreden beslissing maakt melding van een bevel om het grondgebied te verlaten van 11.04.2025 en dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de verwijderingsmaatregel. Deze motivering is geenszins juist. Verzoeker heeft de beslissing van 11.04.2025 nooit ontvangen. Verzoeker was dan ook niet op de hoogte van deze beslissing. De bestreden beslissing is gebaseerd op een feit dat voor verzoeker niet kenbaar en dus niet tegenstelbaar was.*

Daarenboven heeft verzoeker in België een procedure om internationale bescherming lopende. Verzoeker diende op 15.01.2025 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Verzoeker kan omwille van persoonlijke problemen niet terugkeren naar zijn land van herkomst. Ondanks zijn verzoek om internationale bescherming heeft verweerster nagelaten om enige beoordeling te maken van het risico dat verzoeker, bij terugkeer naar zijn land van herkomst, zou worden blootgesteld zoals bedoeld in artikel 3 EVRM. Het ontbreken van een analyse van de persoonlijke risico's vormt een manifeste schending van artikel 3 EVRM en maakt de beslissing onwettig.

Het inreisverbod wordt verder verantwoord door te verwijzen naar een proces-verbaal. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker een bedreiging voor de openbare orde vormt. Deze conclusie is ongefundeerd. Een louter PV kan niet worden gelijkgesteld met een aantasting van de openbare orde, noch met een intentie om de openbare orde te schaden. Verzoeker ontkent de hem toegeschreven feiten. Verzoeker heeft bij de politie een verklaring afgelegd en zijn DNA afgestaan. Er bestaat geen enkele rechterlijke vaststelling van schuld.

De bestreden beslissing bevat evenmin enige beoordeling van de gevolgen van het inreisverbod voor het privé- en gezinsleven van verzoeker zoals vereist door artikel 8 EVRM. Door na te laten te onderzoeken welke impact een inreisverbod van drie jaar heeft op verzoekers persoonlijke situatie, heeft verweerster de noodzakelijke proportionaliteitstoets volledig nagelaten. Ook dit vormt een wezenlijke motiveringsfout.

Tenslotte verdient het bijzondere aandacht dat de bestreden beslissing volledig voorbijgaat aan de medische situatie van verzoeker. Verzoeker heeft twee hartinfarcten doorgemaakt, waarvoor hij in België gehospitaliseerd werd en invasieve behandelingen onderging, waaronder plaatsing van hartondersteunende apparaten en een ballonangioplastie.

Een schending van artikelen 3 en 8 van het EVRM en 74/11 van de vreemdelingenwet juncto het motiveringsbeginsel kan worden aangenomen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval."

2.2. Beoordeling

2.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu is hieraan voldaan.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast bevat de bestreden beslissing ook een motivering waarom voor de duur van het inreisverbod gekozen wordt voor een termijn van drie jaar:

"*Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:*

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Brussel Hoofdstad Elsene op 11.11.2025 werd lastens betrokkene een proces verbaal opgemaakt wegens verkrachting, diefstal met geweld.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Uit het dossier blijkt niet dat betrokkene een gezinsleven of minderjarige kinderen in België zou hebben, noch medische problemen. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing in rechte en in feite onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. Waar verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

2.2.3. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

"*§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.*
De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:
1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.
§ 2. (…)
§ 3. (…)"

2.2.4. Verzoeker leest in de bestreden beslissing dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 april 2025. Hij brengt hier tegenin dat hij deze beslissing nooit heeft ontvangen, hij niet op de hoogte was van deze beslissing en deze beslissing gebaseerd is op een feit dat niet voor hem kenbaar en dus niet tegenstelbaar was.

Op 11 april 2025 wordt ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13) (zie stuk 19 van het e-administratief dossier). Deze beslissing wordt op 14 april 2025 per drager ter kennis gebracht aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (zie stuk 20 van het e-administratief dossier).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 15 januari 2025 een verzoek om internationale bescherming indiende, waarbij hij in het bezit werd gesteld van een bijlage 26 (zie stuk 10 van het e-administratief dossier). Op deze door verzoeker gehandtekende bijlage 26 wordt onder meer het volgende vermeld:

"*(…)*
verblijvende te Onbekend DIENST VREEMDELINGENZAKEN ,
die in het kader van deze procedure woonplaats kiest te
CGVS, E. Blerotstraat 39, 1070 Brussel
(…)
De voornoemde wordt er van in kennis gesteld dat:
- *De oproepingen, de aanvragen om inlichtingen en de beslissingen rechtsgeldig zullen verstuurd worden naar de woonplaats die hij (zij) hierboven heeft gekozen;*
- *In geval van het ontbreken van keuze van woonplaats, de oproepingen, de aanvragen om inlichtingen en de beslissingen rechtsgeldig zullen verstuurd worden naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen : Blerotstraat 39 , 1070 Brussel*
- *indien hij (zij) binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, hij (zij) geacht wordt afstand gedaan te hebben van zijn (haar) verzoek om internationale bescherming.*
- *(…)*"

Het administratief dossier bevat echter geen enkel stuk waaruit kan blijken dat verzoeker sinds 15 januari 2025 en tot op de dag van de kennisgeving per drager op 14 april 2025 van voornoemde beslissing van 11 april 2025, een wijziging van de gekozen woonplaats zou hebben overgemaakt op de wijze, zoals voorgeschreven door artikel 51/2, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

Aldus werd de voornoemde beslissing van 11 april 2025 rechtsgeldig aan verzoeker ter kennis gebracht.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onredelijke wijze wordt gemotiveerd:

"*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11.04.2025. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.*"

Hoe dan ook blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing dat: "*(d)e beslissing tot verwijdering van 12.11.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod*".

Op 12 november 2025 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Deze beslissing voorziet geen termijn voor vrijwillig vertrek. Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat verweerder in beginsel verplicht is een inreisverbod op te leggen "*indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*". Artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt immers op stellige wijze dat de beslissing tot verwijdering "*gepaard gaat met*" een inreisverbod indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Deze principiële verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is ingevoerd in omzetting van artikel 11, lid 1 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Uit de bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, en meer bepaald uit het gebruik van het nevengeschikt voegwoord 'of', blijkt dat de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet reeds volstaat om een inreisverbod op te leggen.

2.2.5. Verzoeker betoogt dat hij op 15 januari 2025 een verzoek om internationale bescherming indiende en deze procedure nog lopende is. Verzoeker werpt op dat ondanks zijn verzoek om internationale bescherming verweerder nagelaten heeft om enige beoordeling te maken van het risico dat verzoeker loopt bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker op 15 januari 2025 een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker werd op 15 januari 2025 uitgenodigd om zich opnieuw aan te bieden op 4 maart 2025 om 11.00 uur bij Pachecolaan 44 (cube) – 1000 Brussel. Verzoeker kwam evenwel op 4 maart 2025 niet opdagen (zie stuk 14 van het e-administratief dossier). Op 21 maart 2025 deelde de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris (sic) de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mee dat verzoeker werd opgeroepen om zich aan te bieden op 4 maart 2025 en hij hieraan geen gevolg gaf binnen de vijftien dagen zodat hij wordt geacht afstand te hebben gedaan van zijn verzoek om internationale bescherming (zie stuk 15 van het e-administratief dossier).

Op 11 april 2025 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). In deze beslissing staat het volgende: "*Overwegende dat betrokkene opgeroepen werd om zich op 04.03.2025 aan te bieden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, doch hieraan binnen de vijftien dagen geen gevolg gaf, wordt betrokkene in toepassing van artikel 51/5, § 1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geacht afstand gedaan te hebben van dit verzoek om internationale bescherming.*"

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, had hij op het ogenblik dat de thans bestreden beslissing werd genomen geen hangend verzoek om internationale bescherming meer.

2.2.6. Verzoeker leest in de bestreden beslissing dat hij een bedreiging vormt voor de openbare orde, deze conclusie is volgens hem ongefundeerd. Een louter proces-verbaal kan niet worden gelijkgesteld met een aantasting van de openbare orde noch met een intentie om de openbare orde te schaden. Verzoeker stelt de hem toegeschreven feiten te ontkennen en hij benadrukt dat er geen enkele rechterlijke vaststelling van schuld is.

In de mate dat verzoeker doelt op het vermoeden van onschuld wordt erop gewezen dat dit beginsel betrekking heeft op de bewijslast in het kader van de strafvervolging. Een inreisverbod is echter geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het vermoeden van onschuld staat er niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een stafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Het opgelegde inreisverbod is niet genomen op grond van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Het bestreden inreisverbod steunt integendeel op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. De opgeworpen problemen inzake de openbare orde kunnen echter wel in alle redelijkheid meegenomen worden bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod op drie jaar. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod immers te worden bepaald rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval. In dit verband wordt in de parlementaire voorbereiding benadrukt: "*De richtlijn legt echter op dat men tot een*

individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (*Parl.St.* Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het gegeven dat "*(v)olgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Brussel Hoofdstad Elsene op 11.11.2025 (…) lastens betrokkene een proces verbaal (werd) opgemaakt wegens verkrachting, diefstal met geweld.*" vindt steun in stuk 22 van het e-administratief dossier.

2.2.7. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing evenmin enige beoordeling bevat over de gevolgen van het inreisverbod voor zijn privé- en gezinsleven zoals vereist door artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker gaat voorbij aan volgende motieven uit de bestreden beslissing:

"*Uit het dossier blijkt niet dat betrokkene een gezinsleven of minderjarige kinderen in België zou hebben, noch medische problemen. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.*"

Verzoeker laat na op concrete wijze toe te lichten welk gezinsleven hij in België en bij uitbreiding de Schengenzone heeft. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waarmee de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden.
Verzoeker werd zowel voorafgaand (zie stuk nr. 36 van het e-administratief dossier) als na het nemen van de bestreden beslissing (zie stuk nr. 38 van het e-administratief dossier) gehoord. Er werd hem telkens gevraagd of hij een partner heeft in België en of hij minderjarige kinderen in België heeft. Verzoeker antwoordde telkens negatief (zie stuk nr. 36 en nr. 38 van het e-administratief dossier).

2.2.8. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing volledig voorbijgaat aan zijn medische situatie. Verzoeker licht toe dat hij twee hartinfarcten heeft doorgemaakt waarvoor hij in België gehospitaliseerd werd en invasieve behandelingen onderging waaronder plaatsing van hartondersteunende apparaten en een ballonangioplastie. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift verschillende medische attesten.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

"*Uit het dossier blijkt niet dat betrokkene een gezinsleven of minderjarige kinderen in België zou hebben, noch medische problemen. Een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.*"

Waar verzoeker in dit verband de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, wordt gewezen op het volgende:

Het inreisverbod maakt een afzonderlijke doch duidelijk accessoire maatregel uit ten opzichte van het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 november 2025 (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.872). In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk vermeld dat het inreisverbod gepaard gaat met de beslissing tot verwijdering van 12 november 2025. Indien de specifieke situatie, in het licht van de geschonden geachte bepaling, verweerder verhindert aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen, dan zal zij ipso facto ervan verhinderd zijn om een inreisverbod op te leggen. Deze schending kan dan ook slechts dienstig worden aangevoerd tegen een beslissing tot verwijdering, doch zij is op zich niet relevant ten aanzien van het bij deze beslissing tot verwijdering gepaard gaande inreisverbod. Hierbij moet worden geduid dat een inreisverbod op zich geen uitwijzing noch een verwijdering van het grondgebied gelast, doch enkel inhoudt dat het de betrokken derdelander verboden is om zich gedurende de geldingstermijn toegang te verschaffen tot het grondgebied of te verblijven op het grondgebied van de Schengenstaten (cf. artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 12 november 2025 op heterdaad werd betrapt door de politie van politiezone Brussel hoofdstad Elsene. Er werd verzoeker gevraagd: "*Heeft u een ziekte die u belemmert te reizen of om terug te keren naar uw herkomstland? Zo ja, welke ziekte?*" Verzoeker antwoordde hierop: "*Nee*". (zie stuk nr. 36 van het e-administratief dossier).

Na het nemen van de bestreden beslissing verklaarde verzoeker hartproblemen te hebben (zie stuk nr. 38 van het e-administratief dossier). Op 19 november 2025 wordt de afdeling uitzonderlijk verblijf dienst medisch verblijf van de Dienst Vreemdelingenzaken gecontacteerd en wordt gevraagd om na te gaan of een huisarts beschikbaar is in Noord-Macedonië, evenals volgende medicatie:
"*Brillique/ ticagrelor;*
Lipitor/atorvastatine ;
Asaflow/acethylsalicylzuur;
Perindopril ;
Amlodipine;
Alprazolam" (zie stuk nr. 54 van het e-administratief dossier).

Uit het antwoord van de afdeling uitzonderlijk verblijf dienst medisch verblijf van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat een huisarts aanwezig is in Noord-Macedonië, evenals volgende medicatie: ticagrelor, atorvastatin, perindopril, acetylsalicylic acid, amlodipine en alprazolam. Aldus zijn de zorgen die verzoeker nodig heeft ook in zijn land van herkomst beschikbaar.

2.2.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Verzoeker toont evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aan. De Raad merkt hieromtrent op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat in deze zaak gelet op hetgeen voorafgaat niet het geval is.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op vijftien september tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,	kamervoorzitter,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	J. CAMU